

כתר התורה

ע"ש רבי יצחק אבוחצירא זצוק"ל

רבי יצחק יוסף שליט"א

בית ההוראה הארצי כתר תורה ע"פ פסקי מרן

יום הכיפורים תשפ"ו

העלון השבועי

מאמר השבוע

הרב אברהם רחמים

'כפורים - כמו פורים'

המן הרשע 'להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן טף ונשים ביום אחד' - עם ישראל לא היה נפרע מאויביו ומשונאיו על כן כמו שביום הפורים נעשה 'ונהפוך הוא' כך אפשר לזכות לדבר זה ביום הכפורים עצמו לקיים 'ונהפוך הוא' שהעבירות הם יהפכו לנו לזכויות.

על דרך זו נוכל להבין את דברי הגמרא: 'כל האוכל ושותה בתשיעי - מעלה עליו הכתוב כאילו התענה תשיעי ועשירי'.

הנה, כמו שביארנו, טרם יום הכפורים הקב"ה מבקש להראות לנו מה גדול עיצומו של יום שבכוחו לכפר על העוונות, אדם אשר שב בתשובה לא רק שהעוונות נמחלים, אלא יש בחינה שהעבירות נהפכים לזכויות. כתוספת ראיה לכך, הקב"ה נותן לנו מצווה מיוחדת ואומר לנו באו תרבו באכילה בתשיעי והרי שאני מחשיב לכם ריבוי זה כאילו הייתם בתענית ולא אכלתם מאומה. ההבדל בין שחר של אכילה לשחר של תענית כדברי בן הא הא: 'לפום צערא אגרא' - מצווה שנעשית בצער שכרה גדול יותר ממצווה שנעשית בעונג. הרי לנו דבר נפלא ואומר הקב"ה אני עושה לכם ונהפוך הוא תאכלו ותשתו כיד המלך ואני מחשיב לכם זאת כתענית וזאת בכדי שתבינו ותדעו כי גם ביום הכפורים עצמו יש בחינה שמעשה העבירות העוונות והפשעים אני מחשיב לו זאת לזכות ולרווח שכר גדול, ההפך מן מעשה העבירה....

על פי הדברים האלה נוכל לבאר את הכתוב בצורה מיוחדת: 'כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני ה'...' ניתן לדרוש לא רק שיטהר אותנו מן החטאים אלא יטהר אותנו על ידי כל החטאים, דהיינו החטאים עצמם יהיו לנו כעזר לכפרה זאת על ידי שהם יהפכו לנו לזכויות.

יהיה רצון שנוכח לטהרה שלמה ולאחריה תבוא שמחה של אמת (סוכות אחר יום הכפורים) וכדברי דוד המלך: 'תְּחַטְּאֵנִי בְּאֵזוֹב וְאֶמְחֶה תְּכַבְּסֵנִי וּמִשְׁלֵג אֶלְבִּינִי; ולאחר מכן 'תְּשַׁמְעֵנִי שִׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה תַּגְלִינֵה עֲצֻמוֹת דְּבִיתִי' (תהלים נא, ט-יא), אמן!

בתיקוני הזוהר (תיקון כ"א) ובדברי חז"ל: מופיעה האמרה 'יום הכפורים - כמו פורים'. לכאורה מה הקשר בין השניים?

עוד, בגמרא: תני חייא בר רב מדפתי: 'ועניתם את נפשתיכם בתשעה לחודש בערב...' וכי בתשעה מתענין? והלא בעשור מתענין! אלא לומר לך: כל האוכל ושותה בתשיעי - מעלה עליו הכתוב כאילו התענה תשיעי ועשירי. (יומא פא, ב)

- והשאלה, מדוע התורה טרחה להדגיש לנו שכל 'האוכל' מעלה עליו הכתוב כאילו 'התענה' וכי לא היה די לומר שכל האוכל בתשיעי זוכה לשכר הרבה משום מצוות אכילה ביום התשיעי בתשרי. מדוע לצוות האדם לאכול ולהבטיח לו שכר של תענית, מה חסר בשכר אכילה - שכר שאנו מקבלים על סעודות שבת וימים טובים?

אלא נוכל לומר ביאור נפלא, הנה הקב"ה נתן לנו את יום הכפורים ליום מחילה וסליחה על העוונות ועל הפשעים וכל החטאים ובדברי חז"ל נאמר דברים מרעישים: אמר ריש לקיש: גדולה תשובה, שזדונות נעשות לו כשגגות, שנאמר שובה ישראל עד ה' אלהיך כי כשלת בעונך. והרי 'עוון' מזיד הוא וקורא לו 'מכשול' - הרי לנו שזדונות נהפכות לשגגות.

ממשיכה הגמרא: והאמר ריש לקיש: גדולה תשובה שזדונות נעשות לו כזכויות, שנאמר ובשוב רשע מרשעתו ועשה משפט וצדקה עליהם יחיה! ומתרגמת: לא קשיא; כאן - מאהבה, כאן - מיראה. (יומא פו, ב)

הרי לנו על ידי תשובה מאהבה הזדונות נהפכות לזכויות פלא גדול ועצום.

ישאל השואל כיצד יתכן שהחטא נהפך לזכות היעלה על הדעת דבר הזה. על כך נוכל לומר 'יום הכפורים - כמו פורים'. ומהו המכנה המשותף בין 'פורים' ל'יום הכפורים'?

יש לומר שיום הפורים הוא הסמל של 'ונהפוך הוא' דהיינו הצרה הגדולה נהפכה לתשועה ולהצלחה. הנה, אילולי גזרתו הקשה של

להקדשת העלון לברכה הצלחה
ורפואה ולעילוי נשמת יקיריכם

היכנסו לאתר כתר תורה ketertora.co.il
ולחצו על הלינק לתרומה. וכתבו בקשתכם

לשאלות בהלכה חייגו

02-5408030

משעות הבוקר ועד 12:00 בלילה

הרב אלון בן שבת

שאלה

בערב יום הכיפורים האחרון שנת תשפ"ה פורסם בקול רעש גדול דרך האתרים דבר הלכה מאת ידידי הרה"ג מובה הרבנים הרב מרדכי גור שליט"א ובו מורה ובא להתיר רחיצת הפה ביום כיפור במי פה בלבד ויזהר שלא לבלוע אלא לירוק הכל לחוץ, ובהיותי משרת בקודש כחזן בניו יורק סיטי, נשאלתי פה אם אכן יכוננו דברים הללו על פי ההלכה.

תשובה

הנני להשיב בקצרה.

בגמרא ברכות יד. בעיא מיניה, השרוי בתענית מהו שיטעום, אכילה ושתיה קביל עליה והא ליכא, או דלמא הנאה קביל עליה והא איכא, אמר ליה טועם ואין בכך כלום, ותנא נמי הכי השרוי בתענית, טועם ואין בכך כלום, ועד כמה, עד שיעור רביעית, ע"ש.

והטור בסימן תקסז כתב, דהשרוי בתענית יכול לטעום עד כדי רביעית ובלבד שיפלוט אלא שסיים "אבל ביום הכיפורים ובתשעה באב אסור". ומקורו מהרא"ש מסכת תענית סימן טו בשם ר"י אברצלונג, והבית יוסף הביא להתוספות שהוסיפו לאסור וכתבו דהא דטעימה שרי זהו דוקא בתענית יחיד אבל בתענית הכתוב, לא. ותענית הכתוב ביאר הבית יוסף דזה שבעה עשר בתמוז ועשרה בטבת, ושכן דעת תרומת הדשן סימן קנח דבתענית הכתוב אסור אפילו טעימה (או אפילו בתענית ציבור שאינה תענית הכתוב, ע"ש).

ומרן בשולחן ערוך סימן תקסז סעיף א פסק כדעת הרא"ש והטור להקל בשאר צומות אפילו בתענית הכתוב וז"ל: השרוי בתענית יכול לטעום כדי רביעית, ובלבד שיפלוט, וביום הכיפורים ובתשעה באב אסור. ובסעיף ב כתב דיש אומרים שאפילו בפעם אחת יכול לטעום (בשאר צומות) עד כדי רביעית, אם יודע שיכול להעמיד עצמו שלא יבלע כלום.

ועכ"פ בתשעה באב וביום הכיפורים לכו"ע אסור אף הטעימה בלבד.

המשן בעמ' 3

הלכה למעשה
הרב יצחק אלון

תביעת הערב שהלווה מתחמק מתשלום למלווה

שאלה: ראובן, הוא יהודי שאינו שומר תורה ומצוות, הוא פנה לשמעון [שידוע שהוא בעל גמ"ח], וביקש ממנו להלוות לו סך נכבד. שמעון סירב לבקשה, באמרו שהוא אינו סומך על הלווה שיפרע לו את ההלוואה. ראובן פנה ללוי, משום שלוי הוא יהודי חרדי שעובד אצלו כפועל, וביקש ממנו לפנות לשמעון בעל הגמ"ח ולהציע לו לשמש כערב עבור ההלוואה. ואכן, כששמעון ראה שלוי מוכן להיות ערב על ההלוואה - הוא הלווה את הכסף לראובן. והנה בהגיע זמן הפירעון פנה שמעון לראובן וביקש ממנו לפרוע את הכסף, אך ראובן התעלם מפניותיו של שמעון. לפיכך, פנה שמעון ללוי ותבע ממנו לשלם את הכסף, שכן לוי הוא ערב על החוב. ענה לו לוי שכפי הידוע לו אי אפשר לתבוע את החוב מהערב בטרם תבעו את הלווה לדין, ולכן אין הוא חייב לפרוע את החוב עד ששמעון יתבע את ראובן לדין. והשאלה היא האם זה נכון או שישנם דרכים אחרות שעל שמעון לעשות בכדי לקבל את כספו?

תשובה: צודק לוי בטענתו שעל המלווה שמעון לתבוע את ראובן תחילה בביה"ד, (או בערכאה אזרחית לאחר אישור מביה"ד) ואם ביה"ד יגיע למסקנה שאין אפשרות מעשית לתבוע מראובן אזי יוכל ראובן לתבוע את לוי על מנת שישלם את הכסף שהוא ערב עליו.

נימוקים: נקדים ונאמר שישנם כמה סוגי ערבים: ערב סתם, ערב קבלן, וערב קבלן שנשא ונתן ביד.

במקרה של ערב רגיל, על המלווה לתבוע קודם כל את הלווה. ואם אין אפשרות לגבות את החוב מהלווה, אזי הוא רשאי לתבוע את הערב. אולם, אם הערב הוגדר כערב קבלן, אז המלווה רשאי לתבוע או את הלווה או את הערב קבלן על פי בחירתו. יצוין כבר עתה, שבשני סוגי הערבים הללו (ערב סתם וערב קבלן) המלווה העביר את הכסף ישירות ללווה והערב קיבל על עצמו להיות או ערב או קבלן. אולם אם הערב קבלן הוא זה שקיבל את הכסף מידי המלווה והעביר אותו ללווה הוא נקרא ערב קבלן שנשא ונתן ביד, ודינו שונה מהקודמים בכך שהמלווה צריך לתבוע קודם את הקבלן והוא אינו יכול לתבוע תחילה את הלווה. ואף על פי כן, אם אין לקבלן לשלם, פסק בשו"ע (חו"מ קכט, יט) שהמלווה יכול לתבוע את הלווה על פי העיקרון של "שיעבודא דרבי נתן", שנושה יכול לגבות לא רק ממיי שחייב לו, אלא גם ממיי שחייב למי שחייב לו.

זאת ועוד, ערב סתם, וערב קבלן יש להם דין נוסף, שערב סתם - אינו חייב לפרוע את החוב אלא כשאי אפשר לגבות את החוב מהלווה, ולכן אינו צריך לשלם אלא לאחר שהמלווה תבע את הלווה בביה"ד ולא המשן בעמ' 4

והנה בתרומת הדשן שם כתב אם מותר לרחוץ פיו בשחרית ביום תעניתו, והשיב דבתענית ציבור לא כשר למעבד הכי, אבל בתענית יחיד שרי ואפילו יש בפיו מים יותר מרביעית, דדוקא הרוצה לטעום אסור ביותר מרביעית דכיון דמתכון לטעום מתהני מיניה אף שפולט אבל התכון לרחוץ פיו לא מתהני אפילו יותר מרביעית אם חוזר ופולטו, ועוד דדוקא תבשיל ושאר משקין לא שרו אלא עד רביעית משום דבטפי מרביעית אית ליה הנאה, אפילו אי פליט אבל מים אפילו ביותר מרביעית לא חשיב מתהני.

ומבואר מדבריו דלענין רחיצה הפה, או שאין זה נחשב הנאה, כיון שאין חוונתו לטעום, או דאף אם נחשב הנאה בטעימה, הני מילי בשאר משקים אבל במים אין כאן הנאת טעימה.

ולדבריו רחיצה במי פה שיש בהם טעם מרענן, לתירון הראשון יש להתיר אבל לתירון השני חשיב הנאה ובתענית ציבור לא כשר למעבד הכי. וכ"כ המגן אברהם בדעת תרומת הדשן ס"ק ז', אלא שסיים דאם רוחץ פיו בדבר שאין ראוי לשתיה כגון חומץ מותר. וברור דשטיפה במי פה שיש בהם טעם טוב ומרענן אף שאינם ראויים לשתיה, אין לדמותם לחומץ דסוף סוף יש בהם טעם ונהנה בשעה שרוחץ פיו, ואסור.

ויש להדגיש דדברי תרומת הדשן אינם מוסבים אלא על שאר תענית ציבור שבהם החמיר יותר מדעת הטור שאסר רק בתשעה באב ויום הכיפורים ולכן הורה היתר עכ"פ ברחיצת הפה, אבל אין ללמוד מזה גם לתשעה באב ויום כיפור. וכן מה שפסק בשו"ע בסעיף ג' כהתרומת הדשן שכתב: מי שדרכו לרחוץ פיו בשחרית בתענית ציבור לא כשר למעבד הכי. לא קאי על תשעה באב ויום כיפור דבזה כבר מבואר בסעיף א' איסור הטעימה מדינא, ולא רק שאין זה כשר לעשות כן. וכ"כ המגן אברהם ס"ק ו' דקאי אשר צומות, ואף שדעת השו"ע להקל בטעימה בשאר צומות, צ"ל דכאן מיירי ביותר מרביעית ע"ש.

ובבית יוסף הביא עוד מהסמ"ק סימן רכא דביום הכיפורים אסור לרחוץ פיו ושיניו שמא יבואו לו מים בגרונו. וברור שזה הטעם שייך לבדו ברוחץ עם מים,

אבל כשרוחץ עם מים שיש בהם טעם, יש כאן גם הנאת טעימה, וכנ"ל.

ובמאמר מרדכי ס"ק ב' הגדיל להחמיר על פי דברי הלבוש דרחיצת פיו חמורה מטעימה דדוקא בטעימה יכול להעמיד עצמו שלא יבלע משא"כ ברחיצת פיו, אלא שכבר כתב ע"ז מרן הרב עובדיה יוסף זצ"ל בחזון עובדיה ארבע תעניות עמוד כח דאינו מחוור והעתיקו מרן הרב יצחק יוסף שליט"א בילקוט יוסף ארבע תעניות עמוד קח ע"ש.

ובילקוט יוסף שם כתב להתיר עוד במקום צער גדול בתשעה באב גם כן לרחוץ פיו במשחת שיניים אם יזהר שלא לבלוע, וביום הכפורים אין להקל כלל. ע"ש בהלכה למעלה ובהערה.

ונראה טעמו כיון דבתשעה באב אין גזירה שמא יבלע כמו ביום כיפור, הלכך יש לסמוך במקום צורך גדול על סברותיו של תרומת הדשן אף לגבי תשעה באב, אבל ביום כיפור אין לסמוך על סברותיו של תרומת הדשן דאף הוא לא כתב זאת אלא לגבי תענית יחיד ולא לגבי תענית ציבור וכל שכן לגבי יום כיפור וכנ"ל.

וכ"כ הרמ"א סימן תריב ס"ט אסור ביום כיפור לטעום דבר להפליט, אפילו עצי בשמים, ובמשנה ברורה ס"ק יח כתב דאף שהוא עץ בעלמא (ואי אפשר שיאכל או יבלע מהעץ) מכל מקום כשלועסו מרגיש טעם.

ועוד במשנה ברורה ס"ק יז כתב דטעימה ביום כיפור אסורה אפילו אם יודע שיכול לעמוד על עצמו שלא יבלע כלום ובשער הציון כ' ציין להמטה אפרים, וכתב שזה פשוט דהוא איסור מחמת עצמו. כלומר שאין האיסור רק מחמת שמא יבלע אלא על עצם הטעימה גופא, ע"ש.

על כן נראה למסקנה

דאין להתיר שטיפת הפה ביום כיפור אף אם עומד על עצמו שלא לבלוע, אולם במי פה שאין בהם טעם טוב שיש בו הנאת הפה יש להתיר בהחלט וכדברי הרה"ג מרדכי גור שליט"א ואמר לי שלזה נתכוון בדבריו ושזה פשוט.

בברכה

אלון בן שבת

בית ההוראה וכולל כתר תורה

מטרות העמותה

קמחא
דפסחא

לימוד
שירת
הבקשות
לילדים

בית
הוראה

לימוד
טעמי
המקרא

כולל
אברכים

הצליח לגבות ממנו את חובו (חו"מ קכט, ח). אך בערב קבלן - יכול המלווה לתבעו לשלם את החוב אף אם לא פנה כלל ללווה (שם, סעי' טז).

לא זו אלא אף זו, הדין הוא שערב אינו נעשה 'ערב קבלן', אלא כאשר אמר או כתב בשטר לשון של 'תן לו ואני אתן' או 'תן לו ואני אחזיר' וכדו', ויש אומרים שגם אם אמר 'תן לו ואני קבלן' (שם סעי' יז-יח). גם בערב סתם, אם הלווה הוא אדם שאינו ציית דינא, הרי זה כאילו אי אפשר לגבות ממנו, והמלווה יכול לתבוע את הערב (שם, קכט, י).

אמנם בכדי שהלווה יוגדר 'לא ציית דינא' יש להזמין לדין תורה, ואם לא ישמע לבא לביה"ד ולקבל על עצמו את הפסק - אזי יכול המלווה לתבוע את הערב (שו"ת תורת חיים, שבת, שאלוניקי תע"ג, ח"א סי' פד דף קל טור ב). וזה אף אם יוכל לתבוע את המלווה בערכאות בהיתר מביה"ד, כמובן שהוא אינו מחוייב לעשות זאת, והוא יכול לתבוע ישירות את הערב. (ערך ש"י סי' קכט, סעיף י. ופתי חושן הלואה פ"ד הערה ג). אמנם יעויין בשו"ת מנחת הקומץ (סי' קיד) שלא כתב כן. אמנם במקרה שהיה ידוע למלווה מראש שהלווה הוא אדם שאינו ציית דינא, נחלקו הפוסקים מה דין הערב? יש אומרים שהערב הוא כערב קבלן, משום שהמלווה לא היה מלווה אלא על דעת כן, שהערב יהיה 'קבלן' (בית יוסף סי' קכט סעיף י בשם שו"ת הרשב"א ח"ב סי' קסא, וכן דעת התומים סק"א). אך יש אומרים שכל עוד לא אמר הערב לשון שמחייב אותו 'קבלן', הרי הוא ערב סתם (סמ"ע שם סי' קכט לא בשם רבינו ירוחם). אמנם אם תבע המלווה את הלווה ולא הצליחו לגבות ממנו, אזי גובין מהערב. (ש"ך שם סי' קכט, ונראה ש"ס סעי' טז). ויש שכתבו שאם המלווה גילה דעתו מראש שחושש לתבוע את הלווה, מחשש שמא ירע לו, הרי הוא יכול לתבוע את הערב אף בלא לתבוע את הלווה (מהרש"ם ח"ב סי' קנח. ע"ש שהביא ראיה יפה לזה מדברי אגדה). ויעויין על דבריו בשו"ת משיב בהלכה (טויבר, ניו יורק תשמ"ט, סי' יז) ובשו"ת קנין תורה בהלכה (הורוויץ, ח"ז סי' קטו). ולכן, למעשה בנידו"ד המלווה שמעון לא יוכל לתבוע את לוי הערב קודם שיתבע את הלווה ראובן לדין תורה.

בברכה יגאל אלון ס"ט

שרי המאה ה-20

הרב יוסף חיים בן שבת

רבי מאיר ועקנין

הרב מאיר ועקנין זצ"ל. נולד בעיר טבריה בז' אדר ה'תרמ"ה (1885) לרב דוד ועקנין שהיה אב בית הדין ורב הקהילה הספרדית בעיר. על פי המסורת, משפחתו מיוחסת עד לפילוסוף רבי יוסף אבן עקנין, מרבני פאס. בשנת תרס"ג נישא ליעל, בתו של רבי מנשה חמווי מחכמי טבריה.

לאחר כשמונה שנים בהיותו בן 26, נשלח על ידי חכמי טבריה כשד"ר לקהילות היהודים באירופה, לאסוף כסף עבור כולל רבי מאיר בעל הנס. ובשנת ה'תרע"ד (1914), יצא בשליחות המוסדות לברוקלין, ניו יורק. עקב מלחמת העולם הראשונה נאלץ להישאר שם במשך שש שנים, בניחוח ממשפחתו, ובהיותו שם כיהן כרב ראשי של קהילת הספרדים ארם-צובא, המוכרת כיום בשמה "מגן דוד".

מצב הדת באותה עת בקרב היהודים היה ירוד, ובראשית בואו לשם נאלץ ללחום בתופעה של יהודים המגיעים לבית הכנסת בשבת ברכבת חשמלית. על פי עדותו: "עמדתי בבית הכנסת הגדול של חברי שערי צדק במעמד כל הקהל בשבת קודש, וצעקתי בקול מר ונאנח על עלבון שבת קודש... ותודה לאל יתברך שדברי אלו שיצאו מקירות לבי עשו פירות, וכל החרדים ושומרי התורה נענו לקולי".

תקופת כהונתו בעיר הותירה את רישומיה על חיי היהודים במקום, ופעילותו התמקדה בשטחי החינוך וההוראה. יסד בעיר תלמוד תורה "שערי צדק" שהוציא תלמידים רבים. כן יסד שם אגודות חסד "אגודת אחים" ו"אחיזה דמשק".

בשנת ה'תר"פ (1920) חזר לעיר טבריה שם פעל למען ביסוס והרחבת התלמוד תורה בעיר, יחד עם מחותנו הרב רפאל ביבאס. בשנת ה'תר"ץ (1930) מונה לחבר בבית הדין הספרדי בטבריה בראשותו של הרב יעקב חי זריהן שהיה אב בית הדין. בשנת ה'תשי"ג (1953), עם פטירת הרב זריהן, מונה לכהן תחתיו כרב העיר טבריה ואב בית הדין.

התפרסם בחסידותו ופרישותו, והיה לשם דבר בכיסו הפתוח ובפזרנותו לכספי צדקה. משקיבל לידיו את נשיאות כוללות רבי מאיר בעל הנס החליט להקים ישיבה בטבריה, ובסיועו של הנדיב יצחק שלום, יסד את ישיבת "מאיר בת עין" על יד קבר רבי מאיר בעל הנס, הקיימת עד היום.

ספריו

ויאמר מאיר חלק א - נדפס לראשונה בשנת תרצ"ט. הספר קיבל הסכמות מאת גדולי הרבנים בדורו, ביניהם הרבנים הראשיים הרב בן-ציון מאיר חי עוזיאל, הרב יצחק אייזיק הלוי הרצוג, ורבנים נוספים. **ויאמר מאיר חלק ב -** נדפס בשנת תשכ"ח. **זיכרון מאיר -** דרשות והספדים בשלושה חלקים. נדפסו לאחר פטירתו.

משפחתו

בנו - הרב מנשה ועקנין - כיהן כרב שכונה בטבריה וחבר הרבנות הראשית בעיר, מייסד מוסדות רבי מאיר בעל הנס. **בנו -** הרב פנחס ועקנין - חינוך את ילדי ישראל בעיה"ק ירושלים, ועסק בלימוד קבלה בישיבת בית אל. **חתנו -** הרב שלמה ילזו. **בתו** דינה אשת הרב דוד שלוש שכיהן כרב העיר נתניה ומחבר סדרת הספרים חמדה גנוזה. **בתו** רינה ביתה נשואה לרבי משה ועקנין בן דודה (אחי אביה) רבי שמעון ועקנין. בתם מרים נישאה לרב חיים דוד הלוי - רב העיר תל אביב.

נפטר בכ"ט אדר ב' ה'תשל"ה (1975), ובהלווייתו נכחו רבנים מפורסמים רבים, ביניהם הרב עובדיה יוסף. בין תלמידיו נמנים הרב שבתאי בן חיים, הרב יצחק ברדא, ורבנים נוספים המכהנים במשרות תורניות. הרב חיים דוד הלוי פרסם עליו הספד בירחון אור התורה, ובו שבח את מידותיו ושקידתו בתורה, ובין היתר העיד: "כי היה מן המאמינים הגדולים שדורנו הוא דור האתחלתא דגאולה. כל שיחו ושיגו בקיץ ובחלום, ובייחוד בשנתו האחרונה היה על גאולת ישראל השלימה המשמשת ובאה."

חכמת נשים

בס"ד

לקראת שמחה

אחות יקרה,

עברו ארבעים ימי רצון.
הנה אנחנו נכנסות לימים הטובים –
ימים של צילא דמהימנותא, צל השכינה.
התבוננתי סביבי – וראיתי תינוק.
מגלגל בקבוק, מושיט יד, מתגלגל מצחוק
ועיניו נוצצות
זוחל ומשיג אותו ואז הבקבוק בורח והוא
רודף אחריו
שוב אוחז, שוב נופל, ושוב מתמלא
התפעלות מהרגע הזה.
אין לו אתמול, אין לו מחר.
יש לו רק את ה"כאן" – והוא חי אותו עד
הסוף.
והעולם סביבו נעצר – רק הוא והרגע.
כואב לו – הוא חי את הכאב.
שמח לו – הוא מתמוגג מהשמחה.
חיפשתי השראה לשמחה – ומצאתי.
תינוק.
בתום, בשלמות, בביטחון.
בלי דאגות למשכנתא, בלי מחשבות על
הבגד לחג,
ואפילו לא על מה שאמא תביא לו לארוחה
הקרובה.
אנחנו כתינוקות נקיים אחרי יום הכיפורים
בציווי על נטילת לולב כתוב
"ולקחתם ביום הראשון"
עד אז עסוקים בהכנות לחג
אז מגיע זמן של יישוב הדעת – 'ראשון'
למניין עוונות.
ניכנס לסוכה בשמחה
בלי דאגות
בלי מחר
בלי אתמול
נהנה מהרגע, מהמצוות, מה'אתה'
בחרתנו.
מהשי"ת שבחר אותך ואותי להיות
בנבחרת.
כן אחות – בחר בנו מכל עם.
למה? כך עלה ברצונו
שנזכה להיות נשים צדקניות של דור
אחרון
שבזכותן בס"ד ניגאל.
בזכות השמחה שלהם
בזכות שבטוחות שיעשה להם נס
בזכות שעסוקות בלהאכיל ולהשקות

ולדאוג לכל המעטפת והאווירה.
זכינו להיות בנות לעם הנבחר
ועלינו לזכור שזו מתנה עצומה
ונודה עליה ונרחיב את ליבנו
ונהיה מוכנות לניסים שייעשו לנו
בתופים ובמחולות.

הרחבה פנימית שאנחנו ממציאות בתוכנו.
מרחיבה לנו את הכלים לקבל שפע רב
יותר ממרומים.

הסוכה – מרחב אלוהי

ראי את הסוכה – כולה ארעית
מלאת קדושה – וטבע.

נבנית תוך שבוע

רצוני לומר בית גשמי לוקח הרבה זמן
לבנות

אך בבנין הנשמה יש קיצורי דרך
הסוכה ושכינה בה.

אושפיזין.

ארבעה מינים.

הושענות.

הלל שלם.

מוספים.

ניסוך המים.

שמחת בית השואבה.

הושענא רבה.

ופתקה טבא.

ובסוף מגיע הקינוח של ימי החג הנכבדים
הללו

לשיאים של קדושה ושמחה

שמחת התורה

בה מסיימים את התורה

ומתחילים מבראשית

מתנות השנה

כמה אושר

שהחיינו וקיימנו והגיענו עד הלום

ולא שידענו בשנה שעברה כמה טוב נקבל

וקבלנו המון

וקבלנו חיים שזה יותר מהכל

הבורא העניק לנו במתנה

וברחמים גדולים מאוד את כל החיים

שעברנו בשנה האחרונה

"כל הנשמה תהלל יה" על כל נשימה

12 נשימות בדקה- 60 בשעה- 24 שעות ביום

355 כל ימי השנה

ונכיר בעושר שקבלנו

עיניים לראות,

שפתיים – לאכול, לדבר, ולשיר,

ידיים לפעול,

רגליים להגיע, וגם לרקוד.

וכמובן אין סוף טובות נוספות.

לזכור להודות על כל מה שיש,

ולשמוח על הכל,

כי רק כך בוחרים בחיים.

ורק כך מודים לה'.

ומאמינים בו ובטוחים בישועתו.

וגם בס"ד זוכים ורואים ישועה בע"ה.

כל שנה מחדש,

אנחנו מחכים מצפים ומייחלים למשהו.

משהו שממש דחוף לנו,

שעוד לא,

מישהו שעוד לא מצא את זיווגו,

מישהו שצריך דירה דחוף,

מישהו שממתין לבכי של תינוק משלו,

מישהו שמצפה לשלום בבית כי המצב לא

נעים,

וכל הרבה משפחות שמחכות לילדים

שישובו הביתה.

הורים שלא ישנים בלילות,

שהכרית רטובה –

וזוה נשאר בינם לבין האלוקים.

זו הדרך חברות,

הרבי מגור אמר "כי בשמחה תצאון"

בשמחה יוצאים מכל הצרות ומכל הגלויות

.

זו הדרך לצאת לחרות.

זו הדרך לקבל ישועה.

מאחלת מכל ליבי,

לכל אחת ואחת שתגשים השנה את

הדבר שלו היא מייחלת.

ולא פחות חשוב מזה,

שתזכה להיות בשמחה. אמיתית. יהודית.

רוחנית.

קחי לך דבר קטן אחד – שיר שאת

אוהבת,

רגע של צחוק,

ברכה בקול,

או רגע בסוכה שבו את לבד עם אלוקים –

תתמצתי אותו למילה או תמונה.

ותהפכי אותו לסמל השמחה שלך השנה.

כי בשמחה – יש הכול. ובשמחה – יוצאים

אל החיים. ☺

ולהתפלל כמובן...

שבת שלום ומבורך.

ונחתום בברכת חג מלא שמחה, מלא

קרבת אלוקים,

מלא חיים, והנאה מהרגע הזה!

🍀

ליאורה דהן

מתחברת – מסע אל משמעות החיים

050-410-3-421

dahan.liora.co@gmail.com

מטרות העמותה

קמחא
דפסחא

לימוד
שירת
הבקשות
לילדים

בית
הוראה

לימוד
טעמי
המקרא

כולל
אברכים